

Sygn. akt II AKa 301/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Józef Czurko

SA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz -spr.

Protokolant: – Marzena Brzozowska – st. sekr. sąd.

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz - Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r.

sprawy D. L. oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

M. S. oskarżonego z art. 53 ust. 1 w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 58 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego W. –. P. w. W.

z dnia 24 maja 2013 r. sygn. akt V K 14/13

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje obrońców za oczywiście bezzasadne;

- zasądza na rzecz Skarbu Państwa od D. L. i M. S. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w częściach na nich przypadających, w tym po 180 (sto osiemdziesiąt) zł opłaty.

UZASADNIENIE

D. L. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednakże nie później niż do dnia 14 września 2012 r. w msc. R. gm. J. woj. (...) działając w zamiarze aby M. S. dokonał czynu zabronionego w postaci prowadzenia wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości konopi innych niż włókniste (marihuana) swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie w/wym. czynu w ten sposób, że zanosił z w/wym. wodę celem podlewania roślin, pomagał w ich przestawianiu, rozkładał pułapki mające je chronić przy czym w dniu 14 września 2012 r. działając wspólnie

i w porozumieniu z M. S. udał się na teren uprawy, gdzie ten uprawiał 66 szt. krzaków ziela konopi innych niż włókniste, a która to uprawa pozwalała na wytworzenie nie mniej niż 668,10 grama netto środków odurzających w postaci marihuany co odpowiada w przybliżeniu 1336 porcjom handlowym tego środka, celem usiłowania dokonania zbioru wyrośniętego ziela konopi innych niż włókniste a następnie suszenia i wytworzenia znacznej ilości środków

odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuana) jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Policji,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. S. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednakże nie później niż do dnia 14 września 2012 r. w msc. R. gm. J. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści osobistej uprawiał ziele konopi innych niż włókniste, które następnie zbierał i suszył wytwarzając z niego znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuana), których w dniu 14 września 2012 r. w msc. R. ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość, o łącznej wadze 112,11 grama netto, przy czym w dniu 14 września 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z D. L. udał się na teren uprawy, gdzie uprawiał 66 szt. krzaków ziela konopi innych niż włókniste, a która to uprawa pozwalała na wytworzenie nie mniej niż 668,10 grama netto środków odurzających w postaci marihuany co odpowiada w przybliżeniu 1336 porcjom handlowym tego środka, celem usiłowania dokonania zbioru wyrosniętego ziela konopi innych niż włókniste, a następnie suszenia i wytworzenia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuana) jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w bliżej nieokreślonych dniach w okresie od 1 września 2012 r. do dnia 14 września 2012 r. w msc. R. woj. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie mniej niż dwukrotnie udzielił D. L. środka odurzającego w postaci marihuany łącznie w ilości 2-3 gram oraz jednokrotnie M. B. (2) w nieustalonej ilości w postaci jednego „skręta”,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 24 maja 2013 r. sygn. akt V K 14/13:

1. D. L. w ramach czynu mu zarzucanego uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednakże nie później niż do dnia 14 września 2012 r. w msc. R. gm. J. woj. (...) działając w zamiarze aby M. S. dokonał czynu zabronionego w postaci prowadzenia wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany, w ilości 66 sztuk krzaków, z których to możliwe było wytworzenie nie mniej niż 668,10 grama netto środków odurzających w postaci marihuany, udzielał mu pomocy w popełnieniu tego czynu w ten sposób, że zanosił wodę celem podlewania roślin, pomagał w ich przestawianiu, a w dniu 14 września 2012 r. rozkładał pułapki mające je chronić i udał się na teren plantacji celem zebrania części roślin, czego nie zrealizował z uwagi na interwencję Policji tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. M. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego czasu jednakże nie później niż do dnia 14 września 2012 r. w msc. R. gm. J. woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uprawiał ziele konopi innych niż włókniste, przy czym przed 14 września 2012 r. ściął kilka krzaków, wysuszył je i wytworzył z nich nieustaloną ilość marihuany, a w dniu 14 września 2012 r. posiadał 84,88 grama wilgotnego ziele konopi innych niż włókniste, które suszył w celu wytworzenia z nich marihuany, a ponadto tego samego dnia z D. L. udał się na teren uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziele konopi innych niż włókniste tj. marihuany, w ilości 66 sztuk krzaków, z których to możliwe było wytworzenie nie mniej niż 668,10 grama netto środków odurzających w postaci marihuany w celu rozłożenia pułapek mających ją chronić oraz zebrania części roślin, czego nie zrealizował z uwagi na interwencję Policji tj. czynu z art. 53 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb.

z art. 63 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. M. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II uznał za winnego, tego, że w bliżej nieokreślonych dniach w okresie od 1 września 2012 r. do dnia 14 września 2012 r. w msc. R. woj. (...) w krótkich odstępach czasu wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie mniej niż dwukrotnie udzielił D. L. środka odurzającego w postaci marihuany łącznie w ilości 2-3 gram oraz jednokrotnie M. B. (2) w nieustalonej ilości w postaci jednego „skręta” tj. czynu z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. M. S. wymierzył jedną karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył D. L. i M. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 września 2012 r. do dnia 8 maja 2013r.;

6. na podstawie art. 70 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie Drz 14-36/13 od poz. 1 do poz. 4 i od poz. 6 do poz. 23;

7. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy wymieniony w wykazie dowodów rzeczowych Drz 14-36/13 pod poz. 5 nakazał zwrócić M. S. a dowody rzeczowe wymienione pod poz. 24 i 25 zwraca D. L.;

8. D. L. zwolnił od opłaty, a koszty postępowania od niego należne przejął na rachunek Skarbu Państwa;

9. pobrał od M. S. 180 zł tytułem opłaty oraz obciążył go częściowo kosztami postępowania w kwocie 1.200 zł przejmując w pozostałym zakresie koszty postępowania od niego należne na rachunek Skarbu Państwa;

10. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. P. - Kancelaria (...), (...)-(...) W., ul. (...) - kwotę 1.033,20 zł, w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. L..

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca D. L. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień zarówno samego oskarżonego L. jak i oskarżonego S., co przełożyło się na dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, w zakresie sprawstwa D. L.;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony D. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu, działając w zamiarze bezpośrednim podczas, gdy ustalony na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stan faktyczny wskazuje na to, że oskarżony działał w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności tego czynu;

w przypadku, gdyby powyższe zarzuty okazały się bezskuteczne zarzucił:

3. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w zamiarze bezpośrednim w sytuacji, gdy ustalony w toku sprawy stan faktyczny wykazuje co najwyżej cechy zamiaru ewentualnego, co miało wpływ na wymiar orzeczonej kary jako okoliczność obciążająca;

4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 6 k.p.k., poprzez uznanie jako okoliczności obciążającej, prawa oskarżonego do obrony przejawiającego się chociażby w prawie do kłamstwa;

5. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary, która w ocenie skarżącego jest nader surowa, albowiem prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia jej orzeczenie w niższej wysokości;

W oparciu przepis art. 427 § 1 k.p.k. wniósł, aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok oraz orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił oskarżonego od czynu stanowiącego podstawę niniejszej apelacji, ewentualnie uchylił zaskarżone orzeczenie przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca M. S. zaskarżył wyrok w całości wobec oskarżonego i zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na przyjęciu, że rośliny konopi uprawiane w hodowli M. S. były w takiej ilości, która umożliwiłaby wytworzenie marihuany w znacznej ilości, podczas gdy wyliczona liczba 1336 porcji nie stanowi na gruncie orzecznictwa znacznej ilości tego narkotyku;

na wypadek uznania powyższego zarzutu za bezzasadny, zarzucił:

2. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary, która w ocenie skarżącego jest nader surowa, albowiem prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia jej orzeczenie w niższej wysokości.

W oparciu przepis art. 427 § 1 k.p.k. wniósł aby Sąd Odwoławczy, zmienił zaskarżony wyrok oraz orzekł odmiennie co do istoty sprawy wymierzając oskarżonemu łagodniejszą karę pozbawienia wolności odpowiadającą rzeczywistej kwalifikacji prawnej czynu jakiego dopuścił się oskarżony S., ewentualnie uchylił zaskarżone orzeczenie przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych są oczywiście bezzasadne

a uzasadnienie wyroku sporządzone jest, na podstawie art. 457 § 2 k.p.k., na wniosek obrońców.

Odnosnie apelacji obrońcy D. L..

Wbrew stawianemu zarzutowi w pkt. 1 apelacji, Sąd I instancji nie dopuścił się, mającej wpływ na treść wyroku obrazy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego L. i oskarżonego S.. Sąd orzekający w sposób wnikliwy przeanalizował wyjaśnienia obu oskarżonych i szczegółowo uzasadnił, którym dowodom i w jakiej części daje wiarę, a które wyjaśnienia i w jakiej części uznaje za niewiarygodne. Kwestionując tę ocenę apelujący bezzasadnie twierdzi, że brak jest logicznej argumentacji dlaczego dowód z wyjaśnień D. L. został uznany za niewiarygodny. Przede wszystkim stwierdzić należy, że Sąd orzekający nie zdyskwalifikował wszystkich depozycji oskarżonego a tylko te, które były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z wyjaśnieniami M. S. a nadto te które w swej treści były rozbieżne i nielogiczne. Sąd I instancji uznał za wiarygodne wyjaśnienia M. S., uznając trafnie, że są one spójne i wewnątrznie niesprzeczne w przeważającej istotnej części. Jednocześnie logicznie Sąd uzasadnił, którym fragmentom wyjaśnień

z rozprawy odmówił wiary, trafnie oceniając intencje, jakimi kierował się M. S. przy ich składaniu. Podkreślając specyficzność dowodu z wyjaśnień M. S. jako dowodu z pomówienia, pomija apelujący, że informacje dotyczące działania D. L.

w żaden sposób nie odciążą drugiego oskarżonego a nadto, że jego depozycje znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka P. S. i A. G. ale także w wyjaśnieniach D. L., z których wynika, że wiedział, że jest to plantacja marihuany, pomagał

w przestawieniu na niej doniczek i ustawianiu pułapek w dniu zatrzymania.

Z analizy materiału dowodowego słuszny wniosek wysnuł Sąd I instancji co do zawinienia D. L. w kształcie przypisanym mu wyrokiem a tym samym – wbrew zarzutowi z pkt. 2 apelacji – dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i logicznie uzasadnił, że oskarżony nie działał w usprawiedliwionej bezprawności tego czynu. Uzasadnienie apelacji w tym zakresie ma charakter wyłącznie polemiczny i subiektywne przekonanie skarżącego, że oskarżony nie wiedział, że uprawa marihuany jest niezgodna z prawem, a tym samym, że pomagając M. S. w jej uprawie popełnia przestępstwo, nie wystarcza do zakwestionowania stanowiska Sądu orzekającego. Podzielając w tej kwestii wywody Sądu Okręgowego, podkreślić należy, że powszechnie wiadomo, że zakazana jest uprawa, posiadanie czy obrót narkotykami a oskarżony jest pozbawiony takich cech, które tę świadomość mogłyby ograniczyć czy wyłączyć. Czynności, które przypisał Sąd Okręgowy D. L. stanowiły pomoc w uprawie marihuany, gdyż wchodziły w zakres opieki nad wzrostem i rozwojem zasianych roślin. Słusznie uznał Sąd orzekający, że D. L. działał z zamiarem bezpośrednim i przekonująco stanowisko swoje w tej kwestii uzasadnił. Stawiając alternatywny zarzut (w wypadku niepodzielenia zarzutu z pkt. 1 i 2) w pkt. 3 apelacji nie przedstawia skarżący powodów dla przyjęcia zamiaru ewentualnego i Sąd Apelacyjny takowych nie znajduje. Podnieść jednak należy, że zamiar należy do ustaleń faktycznych, wpływających przede wszystkim na stopień winy sprawcy, a dopiero w konsekwencji na wymiar kary.

Odnosnie zarzutu z pkt. 4 środka odwoławczego stwierdzić należy, że Sąd orzekający nie naruszył prawa oskarżonego do obrony, gdyż miał on pełną swobodę wypowiedzi i złożenia wyjaśnień o treści, jaką uznał za stosowną a następnie dowód ten Sąd ocenił bez naruszania art. 7 k.p.k. Jednakże nie miał prawa Sąd I instancji – i w tej części należy zgodzić się ze skarżącym – uznać za okoliczność niekorzystnie wpływającą na wymiar kary wobec oskarżonego, składanie wyjaśnień, które uznał za niezgodne

z prawdą. Oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Tylko postawa oskarżonych prezentowana w toku postępowania karnego, polegająca na składaniu szczerych i uznanych za prawdziwe wyjaśnień, może mieć wpływ na wymiar kary jako okoliczność łagodząca a więc korzystna dla oskarżonego.

Niezależnie jednak od powyższego stanowiska, nie można uznać za zasadny zarzut z pkt. 5 apelacji. Rażąca niewspółmierność kary

w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. to wysokość wręcz nie do zaakceptowania, „bijącą w oczy”. Wprawdzie w uzasadnieniu środka odwoławczego skarżący sugeruje, że ilość 1336 porcji handlowych, którą mogła dostarczyć planacja, nie musi być uznana za „znaczna” a to z kolei wpłynęło by na korzystniejszą kwalifikację prawną, a tym samym na wymiar kary, jednakże tego stanowiska (w ślad za którym nie idą zarzuty apelacji) Sąd Apelacyjny nie podziela. Zatem biorąc pod uwagę ustawowe zagrożenie za czyn przypisany D. L. stwierdzić należy, że kara mu wymierzona, która uwzględnia okoliczności łagodzące i obciążające, wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zbliżona jest do dolnych granic zagrożenia, a więc trudno uznać ją za rażąco surową.

Oskarżony jest młodocianym ale też przestępstwa narkotykowe są często popełniane przez ludzi młodych a względy wychowawcze nie oznaczają kierowania się pobłażliwością. Stopień winy oskarżonego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają przeciwko warunkowemu zawieszeniu kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, jak też nie znalazł podstaw do uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Odnośnie apelacji obrońcy M. S.

Zarzut z pkt. 1 środka odwoławczego jest nieprawidłowo sformułowany jako obraza przepisów prawa materialnego. Taki zarzut można stawiać, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, podczas gdy Sąd I instancji przypisał oskarżonemu prowadzenie uprawy, mogącej dostarczyć znaczną ilość marihuany a skarżący to ustalenie kwestionuje.

Stanowisko judykatury i doktryny jest niezmiennie, że znaczna ilość narkotyków to taka, która mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych i to nawet w przypadku narkotyku tzw. „miękkiego”. Skoro M. S. przypisano prowadzenie uprawy, mogącej dostarczyć ponad 1300 porcji marihuany to niewątpliwie jest to znaczna ilość narkotyku. „Znaczna ilość” jest kryterium obiektywnym i treść przepisu art. 63 ustawy narkotykowej nie wyróżnia podejmowania wskazanych w nim działań w celu zaspokojenia własnych potrzeb sprawcy. Pozostałych ustaleń w zakresie czynu z pkt. I aktu oskarżenia, jak też ustaleń w zakresie czynu z pkt. II aktu oskarżenia, a także przyjętej kwalifikacji prawnej, skarżący nie kwestionował. Podnieść tylko należy, że w ślad za zarzutem z pkt. 1 apelacji nie podążają jej wnioski, natomiast zarzut z pkt. 2 – stawiany na wypadek uznania zarzutu z pkt. 1 za bezzasadny – jest tak sformułowany, że nie wiadomo, czy dotyczy kary lub kar jednostkowych czy też tylko kary łącznej pozbawienia wolności a wniosek podstawowy sugeruje, że dotyczy on tylko czynu z pkt. I aktu oskarżenia.

Sąd Apelacyjny uznał, że kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa, jak też kara łączna wymierzona M. S. nie rażą surowością w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. Sąd I instancji uwzględnił wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające, mające wpływ na wymiar jednostkowych kar pozbawienia wolności. Skarżący powołuje się w uzasadnieniu apelacji na przedstawione przez Sąd orzekający okoliczności, uznając iż przełożyły się one na zbyt surowy wymiar kary. Tymczasem stanowisko obrońcy jest subiektywne i nie podważa tych argumentów, które przedstawił Sąd I instancji, wymierzając kary. Trudno uznać by kary pozbawienia wolności, które oscylują w granicach dolnego zagrożenia mogły być uznane za rażąco surowe, a więc za orzeczone w takiej wysokości, której nie można zaakceptować. Natomiast kara łączna pozbawienia wolności została wymierzona przy zastosowaniu najkorzystniejszej dla oskarżonego zasady absorpcji.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska skarżącego co do istnienia przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary. Podzielił natomiast w tej kwestii stanowisko Sądu orzekającego i uznał, że orzeczona kara bezwzględnie pozbawienia wolności spełni swe cele wobec oskarżonego, w tym zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny obciążył oskarżonych kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.